

zgody wnoszącej odwołanie zostało ustalone, Sąd naruszył prawo kwalifikując porozumienie jako antykonkurencyjne, nie uwzględniając w swojej ocenie ogólnego kontekstu prawnego i gospodarczego, w który wpisuje się to porozumienie i jego ewentualne skutki; i po piąte Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia i popadł w sprzeczność w motywach zaskarżonego wyroku, biorąc pod uwagę obroty członków federacji wnoszącej odwołanie — a nie samej wnoszącej odwołanie — w celu ustalenia czy pułap 10 % obrotów, o którym mowa w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 nie został przekroczony.

W zarzucie szóstym wnosząca odwołanie zmierza, tytułem żądania ewentualnego, do uzyskania obniżenia grzywny, która została na nią nałożona; twierdzi ona, że gdyby Sąd oddalił zarzuty wcześniejsze, kwota grzywny nałożona na wnoszącą odwołanie zostałaby w każdym razie obniżona, w zakresie w jakim odpowiada ona nie 10 %, a 20 % jej obrotów, co stanowiłoby naruszenie art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 22 lutego 2007 r. — N.V. Lammers & Van Cleff przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-105/07)

(2007/C 95/47)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: N.V. Lammers & Van Cleff.

Strona pozwana: państwo belgijskie

Pytanie prejudycjalne

„Czy art. 12, 43, 46, 48, 56 i 58 WE stoją na przeszkodzie belgijskim przepisom prawnym, które w art. 18 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 pkt 3 ustawy o podatkach dochodowych z 1992 r., w ich brzmieniu obowiązującym w okresie właściwym dla okoliczności faktycznych sprawy, przewidywały, że odsetki nie zostałyby zaklasyfikowane jako dywidendy, a tym samym opodatkowane, gdyby te odsetki zostały wypłacone członkowi zarządu będącemu spółką belgijską, podczas gdy w tych samych okolicznościach te odsetki zostałyby zakwalifikowane jako dywidendy i opodatkowane, gdyby były wypłacane członkowi zarządu będącemu spółką zagraniczną?”

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-106/07)

(2007/C 95/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: A. Bordes i K. Simonsson, pełnomocnicy]

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż nie tworząc do tej pory, w odniesieniu do licznych portów francuskich, planów odbioru i zagospodarowania odpadów przewidzianych w art. 5 dyrektywy 2000/59/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując Komisji o ich istnieniu i wykonaniu Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 5 ust. 1 i art. 16 ust. 1 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2000/59/WE upłynął w dniu 27 grudnia 2002 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku (Dz.U. L 332, str. 81).

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 11 grudnia 2006 r. w sprawie T-290/05 Friedrich Weber przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 lutego 2007 r. przez Friedricha Webera

(Sprawa C-107/07 P)

(2007/C 95/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Friedrich Weber (przedstawiciel: W. Declair, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 11 grudnia 2006 r. w sprawie T-290/05 ⁽¹⁾;
- uchylenie decyzji Komisji z dnia 27 maja 2005 r.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie uzasadnia odwołanie od przedmiotowego postanowienia Sądu Pierwszej Instancji w następujący sposób:

Sąd pierwszej Instancji niesłusznie odrzucił skargę jako niedopuszczalną, ponieważ skarga ta miała służyć zobowiązaniu Komisji przez Sąd do udostępnienia pewnych dokumentów. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Sąd Pierwszej Instancji nie dysponuje stosowną kompetencją. Jednocześnie w zaskarżonym postanowieniu Sąd orzekł, że uzasadnione żądanie wnoszącego odwołanie nie może być rozumiane w ten sposób, iż pośrednio zmierza ono do uchylenia zaskarżonej decyzji Komisji. Takiemu rozumowaniu nie można się przychylić, ponieważ w swoim uzasadnionym żądaniu wnoszący odwołanie nie tylko pośrednio, lecz wyraźnie wnosi o uchylenie zaskarżonej decyzji. Zmodyfikowane żądanie wnoszącego odwołanie jest dopuszczalne, ponieważ zmierza ono do uchylenia decyzji Komisji. W związku z tym stwierdzenie niedopuszczalności skargi wnoszącego odwołanie w całości stanowi naruszenia prawa.

W zaskarżonym postanowieniu Sąd Pierwszej Instancji stwierdza, że skarga zawiera „oskarżenia pod adresem niemieckich publiczno-prawnych stacji nadawczych oraz innych podmiotów publiczno-prawnych”. Taka kwalifikacja argumentów wnoszącego odwołanie dyskredytuje argumentację przedstawioną przez wnoszącego odwołanie w sposób, który nie może zostać zaakceptowany. Dewaluacja argumentów zaprezentowanych w skardze jako „oskarżenia” oznacza, że Sąd Pierwszej Instancji nie dokonał oceny nadzwyczajnego znaczenia zarzutów i związanego z tym naruszenia prawa wspólnotowego w kontekście istotności uzasadnienia żądań sformułowanych w skardze. W ten sposób Sąd naruszył prawo do wysłuchania przez sąd. Taki sposób oceny zachowawczo sformułowanej argumentacji wnoszącego odwołanie prowadzi nawet do powstania podejrzenia braku bezstronności i wątpliwości co do rzetelności procesu.

Zaskarżone postanowienie jest niezgodne z podstawowymi zasadami Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Zaskarżone postanowienie narusza zadeklarowaną wolę Wspólnoty w kwestii rozwoju i umacniania zasad demokracji, państwa prawnego, przestrzegania praw człowieka i podstawowych wolności. Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji nie docenia również należycie znaczenia zasady jawności w ramach przyznanej i zadeklarowanej woli Wspólnoty w odniesieniu do zasady demokracji. Sąd zaniechał oceny kwestii, czy decyzja Komisji jest zgodna z celami Wspólnoty. Tym samym zaskarżone postanowienie narusza obowiązujące prawo wspólnotowe.

Nietrafne jest stwierdzenie, że żądanie udostępnienia spornego dokumentu Komisji zostało w pełni zaspokojone. Komisja potwierdziła co prawda przed Sądem autentyczność swojego

pisma opublikowanego w prasie, wnoszący odwołanie stwierdził jednak jednoznacznie, że to potwierdzenie przez Komisję nie rozstrzyga głównej kwestii. W uzasadnieniu wnoszący odwołanie podniósł w szczególności, że przedmiotowa gazeta nie stanowi organu promulgacyjnego urzędowych dokumentów pozwanej.

W powyższych względów zaskarżone postanowienie Sądu Pierwszej Instancji należy uchylić.

⁽¹⁾ Dz.U. L 331, str. 42.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Prud'homie de pêche de Martigues (Francja) w dniu 20 lutego 2007 r. — Jonathan Pilato przeciwko Jean-Claude'owi Bourgault

(Sprawa C-109/07)

(2007/C 95/50)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Prud'homie de pêche de Martigues

Strony postępowania przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jonathan Pilato

Strona pozwana: Jean-Claude Bourgault

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11a rozporządzenia (WE) nr 894/97 z dnia 29 kwietnia 1997 r. ⁽¹⁾, wprowadzony na mocy rozporządzenia (WE) nr 1239/98 z dnia 8 czerwca 1998 r. ⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że zabrania on również używania pławnic, które nie dryfują lub prawie nie dryfują, ponieważ są zamocowane do dryfkotwy?
- 2) Czy art. 11a ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr z dnia 29 kwietnia 1997 r., wprowadzony na mocy rozporządzenia (WE) nr 1239/98 z dnia 8 czerwca 1998 r., jest ważny, w związku z tym, że:
 - a) zdaje się służyć realizacji wyłącznie celów z zakresu ochrony środowiska, podczas gdy jego podstawę prawną stanowi dawny art. 43, obecnie art. 37, Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;
 - b) nie zawiera definicji pławnicy, a więc nie określa w sposób wyraźny swojego zakresu zastosowania;
 - c) nie został jasno uzasadniony;